

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD. v právnej veci žalobkyne: **JUDr. I. L.**, správkyne konkurznej podstaty úpadcu obchodnej spoločnosti **E. S. a S., a. s.**, (pôvodného žalobcu), proti žalovanému: **Daňovému riaditeľstvu Slovenskej republiky**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/223/14706-83214/2008/992517-r zo dňa 27.októbra 2008, na odvolanie pôvodného žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa č. k. 6 S 133/2008-134 zo dňa 10.septembra 2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach, č. k. 6 S 133/2008-134 zo dňa 10.septembra 2009 **m e n í** tak, že rozhodnutie žalovaného č. I/223/14706-83214/2008/992517-r zo dňa 27.októbra 2008 **z r u š u j e** a vec **v r a c i a** žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný je **p o v i n n ý** zaplatiť úpadcovi náhradu trov konania v sume 364,79 €, ktorú je žalovaný povinný zaplatiť na účet pôvodného žalobcu do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Košiciach napadnutým rozsudkom č.k. 6 S 133/2008-134 zo dňa 10.septembra 2009 podľa ustanovenia § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku zamietol žalobu žalobcu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/223/14706-83214/2008/992517-r zo dňa 27.októbra 2008, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Daňového úradu Kráľovský Chlmec č. 738/230/11638/08/Kaş zo dňa 23.júla 2008 o vyrubení dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie február 2004 v sume 873.910,-- Sk (29.008,49 €) podľa § 29 ods. 6, § 44 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 511/1992 Zb.). Daňovou kontrolou bolo zistené, že žalobca si v uvedenej sume neoprávnene odpočítal daň z pridanej hodnoty. Žalobca nepredložil a ani nenavrhol žiaden dôkaz, ktorým by preukázal, že jeho dodávateľ J. N. sa stal platiteľom dane z pridanej hodnoty po 30.júni 1999 podľa § 4 ods. 1 zákona č. 289/1995 Z.z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o DPH) a bol ním v čase uskutočnenia sporného plnenia. Takýmto dôkazom nie je fotokópia zmluvy č. 2003-04, ktorú mal J. N. uzavrieť ako objednávateľ s obchodnou spoločnosťou so sídlom v A. ako dodávateľom. Krajský súd sa síce stotožnil s názorom žalobcu, že žiadne zákonné ustanovenie mu neukladá právnu povinnosť preverovať si, či obchoduje s platiteľom dane z pridanej hodnoty, avšak ak si daňový subjekt túto skutočnosť pred uskutočnením obchodu neoverí, vystavuje sa riziku, že uhradí daň z pridanej hodnoty osobe, ktorá nie je jej platiteľom, v dôsledku čoho mu nevznikne právo na odpočet DPH. Vo vzťahu k aplikácii judikatúry Súdneho dvora Európskej únie vo veciach Optigen a Halifax krajský súd uviedol, že Slovenská republika sa stala súčasťou Európskej únie až 1.mája 2004. Rozhodujúce právne skutočnosti pre posúdenie zdaniteľného plnenia a s ním súvisiacich ďalších právnych skutočností však nastali vo februári 2004, t.j. pred vstupom Slovenskej republiky do Európskej únie. Napokon, tieto judikáty by nemohli vyústiť do iného rozhodnutia správnych orgánov, než boli prijaté v prejednávanej právnej veci. Žalobca v priebehu daňovej kontroly nerealizoval svoje práva a povinnosti v rámci daňového konania vyplývajúce z ustanovení § 2, § 15 a § 29 zákona č. 511/1992 Zb., a preto správca dane správne pristúpil k určaniu dane podľa pomôcok v súlade s ustanovením § 29 ods. 6 zákona č. 511/1992 Zb.

Proti rozsudku krajského súdu podal v zákonnej lehote E. S. a S., a.s., odvolanie (ďalej len „odvolateľ“) a navrhol rozsudok krajského súdu zrušiť a vec mu

vrátiť na ďalšie konanie; uplatnil si náhradu trov konania. Namietal predovšetkým, že krajský súd v podstate prevzal právny názor žalovaného. Ďalej namietal, že rozhodnutia žalovaného ako aj Daňového úradu Kráľovský Chlmec (ďalej len správca dane) sú nezákonné, pretože vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci a nedostatočne zisteného skutkového stavu, sú nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a pre nedostatok dôvodov. Podľa názoru odvolateľa správca dane pri rozhodovaní vychádzal z nedostatočne zisteného skutkového stavu veci, nevysporiadal sa s návrhmi odvolateľa na vykonanie dokazovania. Namietal odopretie práv účastníka konania vyjadriť sa a navrhovať dôkazy vo svoj prospech a právo na to, aby sa jeho argumenty a návrhy zobrali do úvahy, ktoré právo je jedným z prvkov spravodlivého procesu v zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Poukázal na to, že dodávateľ (J. N.) predložil daňovému subjektu Osvedčenie o registrácii platiteľa dane z pridanej hodnoty vydané Daňovým úradom Košice II dňa 6. decembra 1995, na ktorom je uvedené, že dodávateľ je ako platiteľ zaregistrovaný pre daň z pridanej hodnoty od 1. decembra 1995.

Ďalej odvolateľ namietal, že postup správcu dane v spôsobe nekonvalidnom pri uplatňovaní zákonného procesu, keď vo vzťahu k zásade rovnosti zbraní sú povinné finančné orgány postupovať ústavne konformným spôsobom, čo v tomto prípade znamená umožniť úpadcovi, aby jeho vec bola prejednaná v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým dôkazom. Odvolateľ na podklade uvedeného namietal postup správcu dane, ktorý považuje za protichodný vo vzťahu k právnej istote, k princípom právneho štátu a k zásade, že nikto nesmie byť nútený konať niečo, čo zákon neukladá. Odvolateľ ďalej poukazoval na Šiestu smernicu Rady č. 77/388/EHS, ktorej podstatou je zabezpečiť, aby spoločný systém daní z obratu (DPH) nediskriminoval tovar alebo služby podľa pôvodu, aby mohol byť dosiahnutý spoločný trh umožňujúci poctivú hospodársku súťaž a podobajúci sa skutočnému vnútornému trhu. Je teda zrejmé, že pri koncipovaní návrhu zákona o DPH bola hlavným inšpiračným zdrojom právna úprava na úrovni práva ES a ďalej tiež národné právne úpravy členských štátov ES, z čoho plynie, že zákonodarca mal úmysel prijať úpravu dane z pridanej hodnoty, ktorá by bola prinajmenšom v elementárnych rysoch kompatibilná so Šiestou smernicou a právnou úpravou členských štátov ES.

Podľa jeho názoru prvostupňový správca dane neuskutočnil žiadne nové dokazovanie (po zrušení pôvodných platobných výmerov žalovaným); vychádzal z nezmeneného stavu, ktorý už posudzoval, aj napriek tomu, že žalobca sa neustále dožadoval vykonania dôkazov – vypočutie dodávateľa J. N., jeho spolupracovníkov, účtovných poradcov.

Odvolaateľ v tejto súvislosti navrhol odvolaciemu súdu, aby podľa čl. 234 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva, (teraz článok 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie) predložil Súdneho dvoru Európskej únie na riešenie predbežne otázky :

- 1) či vnútroštátne legislatíva o DPH v časti upravujúcej kontraktačný proces (najmä s poukazom na čl. 31 ust. § 17 zákona o DPH) môže ukladať povinnosť zisťovania statusu (registrovaný platiteľ DPH) svojho obchodného P.
 - a. v akých intervaloch,
 - b. v každom novom obchode, keď sa už platiteľ preukázal?
- 2) či je možné považovať daňový doklad, ktorému správnosti a úplnosti svedčí jeho verejná publicita, za nespĺňajúci náležitosti takéhoto dokladu bez zabezpečenia vypočutia osoby, ktorou bol tento doklad uskutočnený?
- 3) či je možné považovať ustanovenie § 4 a § 20 zákona o DPH za súladné s úpravou podľa Šiestej smernice, najmä vo väzbe na právnu istotu a legitimitu očakávania proporcionality?

Odvolaateľ namietal, že súd prvého stupňa prijal záver žalovaného aj napriek tomu, že žalovaný ako aj prvostupňový správny orgán boli povinní aplikovať v danej veci judikatúru Súdneho dvoru ES. Záver krajského súdu o neaplikácii judikatúry Súdneho dvora Európskej únie nie je riadne odôvodnený.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 14. decembra 2009 na odvolanie odvolateľa navrhol napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť. Uviedol, že úpadca nepreukázal splnenie podmienok pre odpočítanie dane, preto správca dane využil svoje oprávnenie v zmysle § 16 zákona a vykonal dožiadania u správcov dane miestne príslušných dodávateľom. Overenie oprávnenosti odpočítania dane predstavuje objasnenie všetkých okolností, ktoré umožnia prijať závery, či boli splnené podmienky, či nie je vylúčený nárok pre nesplnenie niektorej z podmienok. Ide o hmotnoprávne podmienky, preto nestačí len existencia daňového dokladu (ktorý by aj obsahoval všetky formálno-právne náležitosti). Je potrebné overiť, či údaje v ňom uvedené naozaj dokladujú predmetnú skutočnosť. Ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti (§ 29 ods. 4 zákona č. 511/1992 Zb.). Daňový subjekt preukazuje skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane, a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu

daňového konania, ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom. V daňovom konaní je dôkazné bremeno na daňovom subjekte. Napokon, pôvodný žalobca má možnosť zaplatenú daň vymáhať si od p. N. Faktické dodanie plnenia (ak k nemu došlo) nemá vplyv na nepriznanie nároku na odpočítanie dane.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolanie odvolateľa je dôvodné. Odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku).

Predmetom konania v danej veci bolo preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/223/14706-83214/2008/992517-r zo dňa 27.októbra 2008, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie Daňového úradu Kráľovský Chlmec č. 738/230/11638/08/Kaš zo dňa 23.júla 2008 o vyrubení dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie február 2004 v sume 873.910,-- Sk (29.008,49 €) podľa § 29 ods. 6, § 44 ods. 4 zákona 511/1992 Zb.

Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že na majetok obchodnej spoločnosť E. S. a S., a.s. bol uznesením Okresného súdu Košice I sp. zn. 31K/52/2009 zo dňa 12. februára 2010 vyhlásený konkurz, pričom za správkyňu konkurznej podstaty bola ustanovená JUDr. I. L.

Podľa § 44 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 7/2005 Z.z.), oprávnenie úpadcu nakladať s majetkom podliehajúcim konkurzu a oprávnenie konať za úpadcu vo veciach týkajúcich sa tohto majetku, vyhlásením konkurzu prechádza na správcu, správca pritom konaná v mene a na účet úpadcu.

Podľa § 47 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z.z. vyhlásením konkurzu sa neprerušuje daňové konanie, colné konanie, konanie o výživnom pre maloleté deti, ani trestné konanie, pričom v trestnom konaní nemožno rozhodnúť o náhrade škody, tým nie sú dotknuté ustanovenia § 48.

V zmysle § 52 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z.z. vyhlásením konkurzu zanikajú úpadcove jednostranné právne úkony, ak sa týkajú majetku podliehajúceho konkurzu, najmä jeho príkazy, poverenia, plnomocenstvá a prokúry. Ten, komu boli príkazy, poverenia, plnomocenstvá a prokúry udelené, je povinný po ich zániku urobiť ešte všetko, čo neznesie odklad tak, aby úpadca neutrpel ujmu na svojich právach. Takto urobené úkony majú rovnaké právne účinky, akoby príkaz, poverenie, plnomocenstvo alebo prokúra trvali aj po vyhlásení konkurzu. Náklady týchto úkonov sú pohľadávkou proti podstate.

S poukazom na vyššie citované ustanovenia zákona o konkurze, vyhlásením konkurzu prešlo oprávnenie konať za úpadcu na správkyňu konkurznej podstaty, a preto sa správkyňa konkurznej podstaty stala v konaní o preskúmanie rozhodnutia žalovaného žalobkyňou vo veci začatej na základe žaloby podanej úpadcom. Súčasne vyhlásením konkurzu zaniklo plnomocenstvo udelené úpadcom pre advokátsku kanceláriu AK M. a P., s.r.o. zastúpenú JUDr. I. M.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods.1 Občianskeho súdneho poriadku).

Jednou zo základných zásad daňového konania je zásada zákonnosti, ktorá ustanovuje povinnosť pre správcu dane v daňovom konaní postupovať v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi (§ 2 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb.). V zmysle zásady súčinnosti (§ 2 ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb.) správca dane postupuje v daňovom konaní v úzkej súčinnosti s daňovými subjektmi. Pre daňovú kontrolu a daňové konanie je jednou z najvýznamnejších zásad tzv. zásada voľného hodnotenia dôkazov (§ 2 ods. 3 zákona o správe daní), podľa ktorej správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo. Aby daňové orgány mohli vyššie uvedené zásady realizovať, sú vybavené rozsiahlymi právomocami. Neznamená to však bezbrehé uplatňovanie práva vyplývajúce z vrchnostenského postavenia daňových orgánov. Preto ani povinnosť daňového subjektu preukázať tvrdené skutočnosti nezbavuje správcu dane zákonnej povinnosti riadne zistiť skutočný stav a pri svojom rozhodovaní vychádzať z objektívnych a spoľahlivých zistení.

Ďalšou dôležitou zásadou daňového konania je zásada rovnosti (§ 2 ods. 7 zákona č. 511/1992 Zb.), podľa ktorej všetky daňové subjekty majú v daňovom konaní rovnaké práva a povinnosti a ktorá vo svojej podstate vychádza z ústavnej zásady rovnosti účastníkov (čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky).

V zmysle základnej zásady daňového konania sa v daňovom konaní postupuje v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ostatných zúčastnených v daňovom konaní.

Účelom daňového konania je zistenie, či si daňové subjekty splnili v súlade s príslušnými hmotnoprávnymi predpismi svoje povinnosti voči štátnemu rozpočtu. Zákon o správe daní a poplatkov preto zakotvuje oprávnenia daňových orgánov, aby mohli zisťovať, či daňové subjekty si splnili svoje povinnosti stanovené príslušnými hmotnoprávnymi predpismi. Keďže ide o fiškálne záujmy štátu, zákon o správe daní a poplatkov obsahuje osobitnú úpravu zisťovania preverovania základu dane alebo iných skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti daňového subjektu.

Dokazovanie v daňovom konaní vedie správca dane; správca dane dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov (§ 29 ods. 1, ods. 2 zákona č. 511/1992 Zb.).

Podľa § 29 ods. 4 zákona o správe daní ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a dokladmi k nim.

Podľa § 29 ods. 5 zákona o správe daní ak daňový subjekt nesplní svoju dôkaznú povinnosť pri určení výšky dane, môže správca dane, výšku dane s ním dohodnúť. Na túto dohodu sa vzťahuje primerane § 11.

Podľa § 29 ods. 6 zákona o správe daní, ak nesplní daňový subjekt pri dokazovaní ním uvádzaných skutočností niektorú zo svojich zákonných povinností, v dôsledku čoho nemožno daňovú povinnosť správne určiť a daň sa neurčí ani podľa odseku 5, alebo ak daňový subjekt vykonal úkony, ktoré svojím obsahom alebo účelom odporovali osobitnému predpisu alebo ho obchádzali a ktorých dôsledkom je zníženie základu dane, alebo v prípadoch podľa § 15 ods. 2, je správca dane pri určovaní daňovej povinnosti oprávnený použiť pomôcky, ktoré má k dispozícii alebo ktoré si zaobstará bez účinnosti s daňovým subjektom. Takýmito pomôckami môžu byť najmä listiny, výpisy z verejných záznamov, daňové spisy iných daňových subjektov, znalecké posudky, výpovede svedkov v iných daňových veciach, správy a vyjadrenia iných správcov dane, štátnych orgánov a obcí, záujmových združení a vlastné poznatky správcu dane zo zdaňovania dotknutého daňového subjektu, ako aj jemu podobných daňových subjektov.

Podľa 20 ods. 1 zákona o DPH, platiteľ môže odpočítať daň, ak zdaniteľné plnenie prijme na uskutočnenie svojich zdaniteľných plnení,

- a) pri ktorých vzniká daňová povinnosť podľa § 14,
- b) ktoré sú oslobodené od dane podľa § 37, 38 a 39,
- c) pri ktorých nevzniká daňová povinnosť podľa § 14 ods. 2 písm. a/.

Podľa § 20 ods. 2 zákona o DPH, platiteľ nemôže odpočítať daň, ak zdaniteľné plnenie prijme na

- a) uskutočnenie svojich zdaniteľných plnení, ktoré sú oslobodené od dane podľa § 26,
- b) výkon svojich činností, ktoré nie sú zdaniteľnými plneniami.

Podľa § 20a ods. 1 písm. c/ zákona o DPH, odpočítať daň podľa § 20 môže platiteľ pri prijatom zdaniteľnom plnení, ak má daňový doklad alebo zjednodušený daňový doklad, ktoré vyhotovil platiteľ.

Podľa § 15 ods. 2 písm. a/ zákona o DPH, daňový doklad musí obsahovať obchodné meno, sídlo alebo trvalý pobyt, miesto podnikania, daňové identifikačné číslo platiteľa, ktorý uskutočňuje zdaniteľné plnenie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky mal z obsahu pripojeného administratívneho ako aj súdneho spisu za preukázané, že preskúvané rozhodnutie žalovaného ako aj správcu dane majú skutkový základ v protokole o určení dane podľa pomôcok č. 801/321/17504/2007 zo dňa 5.marca 2007, vypracovanom

Daňovým úradom Bratislava VI, ktorý je v spisovom materiáli žalovaného založený v kópii. Spisový materiál žalovaného predložený krajskému súdu je nekompletný bez žurnalizácie, čo je v rozpore s ustanovenia § 250d ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorého je správny orgán povinný súdu predložiť kompletný spisový materiál v origináli spolu so spisovým materiálom správneho orgánu prvého stupňa. Z kópie protokolu predloženého krajskému súdu, však nemožno zistiť, kedy a akým spôsobom bol doručený úpadcovi, pretože neobsahuje podpis kontrolovaného subjektu (jeho štatutárneho zástupcu) a konštatovanie v ňom obsiahnuté o prerokovaní, podpísaní a prevzatí zo dňa 28. marca 2007 nemá podklad v obsahu pripojeného spisového materiálu. Z obsahu tohto protokolu vyplýva, že daňový subjekt ku kontrole nepredložil účtovnú evidenciu, čím bolo znemožnené uskutočnenie výkonu daňovej kontroly. Na základe tohto protokolu vypracovaného Daňovým úradom Bratislava VI dňa 5.marca 2007, Daňový úrad Kráľovský Chlmec vydal dodatočný platobný výmer č. 738/230/11638/08/Kaš zo dňa 23.júla 2008, pričom predložená spisová dokumentácia neobsahuje písomnosti ozrejmujúce dôvodnosť zmeny miestnej príslušnosti správca dane. Najvyšší súd ďalej poukazuje na to, že žalovaný sa vo svojom rozhodnutí nezaoberal ani vecnými dôvodmi odvolania proti platobnému výmeru, najmä vo vzťahu k procesnému postupu vo vyrubovacom konaní, keď správca dane bez akéhokoľvek dokazovania rozhodol len na základe protokolu o určení dane podľa pomôcok, ktorý sám ani nevyhotovil a ku ktorému sa úpadca preukázateľne nevyjadril. Taktiež sa žalovaný vo svojom rozhodnutí nezaoberal ani vecnými dôvodmi odvolania proti platobnému výmeru, najmä aké ustanovenia zákona o DPH úpadca porušil a z akého dôvodu žalovaný neakceptoval jeho návrhy na vykonanie dokazovania uvedené v odvolaní proti platobnému výmeru. Najvyšší súd považuje za relevantné tvrdenie úpadcu, že pokiaľ sám neporušil žiadnu zákonnú povinnosť, nemôže byť sankcionovaný z dôvodu nesplnenia si povinnosti iným daňovým subjektom, s ktorým tvrdením sa žalovaný mal tiež zaoberať. Ďalej sa v spisovom materiáli nenachádzajú ani daňové priznania k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie január až december 2004, ani doklady zaslané Krajským riaditeľstvom Policajného zboru, Úradom justičnej a kriminálnej polície Košice ČVS: KRP-137/OEK-KE-2004VH, pričom na tieto sa žalovaný odvoláva vo svojom rozhodnutí.

Takto potom správca dane ako aj žalovaný svoje úvahy obsiahnuté v rozhodnutí, založili nie na jednoznačných dôkazoch.

Vzhľadom na vyššie uvedené, podľa názoru odvolacieho súdu neboli dodržané všetky zásady daňového konania a skutkový stav veci nebol správnymi orgánmi

zistený natoľko, aby v nej bolo možné vydať zákonné a objektívne rozhodnutie. Napadnuté rozhodnutie považuje za nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a zároveň, že zistenie skutkového stavu je nepostačujúce pre posúdenie veci (§ 250j ods. 2 písm. c/ a písm. d/ Občianskeho súdneho poriadku).

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6 S 133/2008-134 zo dňa 10.septembra 2009 podľa § 250ja ods. 3 veta prvá Občianskeho súdneho poriadku zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, v ktorom je viazaný právnym názorom vysloveným v tomto rozhodnutí.

O náhrade trov konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá, § 250k ods. 1 a § 151 ods. 1 a ods. 5 Občianskeho súdneho poriadku a vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len vyhláška) a priznal v súdnom konaní úspešnému účastníkovi náhradu trov konania vo výške 364,79 €, ktorá pozostáva z nasledovných úkonov právnych služieb a zaplateného súdneho poplatku:

- príprava a prevzatie veci (r. 2008) 48,63 € (§ 14 ods. 1 písm. a/ vyhlášky),
- podanie žaloby na súd (20.novembra 2008) – 48,63 € (§ 14 ods. 1 písm. c/ vyhlášky),
- podanie odvolania (6.novembra 2009) – 115,90 € (§ 14 ods. 1 písm. c/ vyhlášky),
- režijný paušál 2 x 6,34 = 12,68 € (rok 2008), 1 x 6,95 = 6,95 € (rok 2009),
- zaplatený súdny poplatok za žalobu 66 € a za odvolanie 66 €.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 18. augusta 2010

JUDr. Elena Kováčová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Nikoleta Adamovičová